

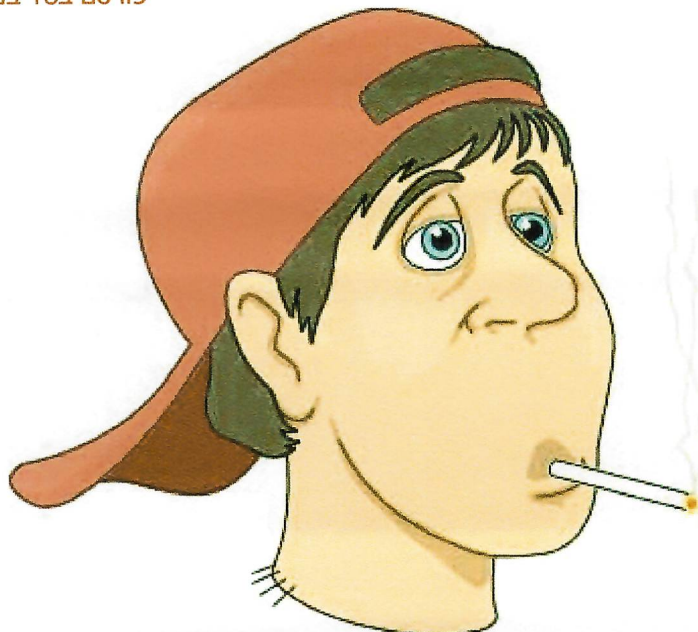
> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:42

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

אימו של הנוסע בזמן...

פורסם ב13 במאי 2008, 16:18 בכללי

לעולם לא אשכח את יום הולדתי ה-16. חिकיתי לו בהתפעמות רבה. הרי כל השירים, כל הסרטים כולם מדברים על גיל שש עשרה הנפלא. והנה בבוקר פצעון ססגוני צמח לו על הלחי. והעכיר באופן מוחלט את היום השמח בחיי. מלאת ציפיה חיקיתי ויחלתי לשינויים העתידיים להגיע. אך הם לא ממש הגיעו (גם לא בגיל 17 וגם לא בגיל 18).

אני מסתכלת על הגור שלי. גור הדינוזאור וחושבת לעצמי בצהלה רבה. כמה טוב שאיני בגילו. מצד שני אני לפעמים מלאת רחמים על עצמי שיש לי ילד בגילו. (טוב, זהו שקר גס כי הוא ילד מקסים ומיוחד).

נתחיל בעובדה המוזרה שהוא עדיין צומח. בעיקר לגובה. כך שנוכחותו וישותו הפיזיים ממלאים כמעט את כל חלל הבית. ח. התריע בו שאם יעבור אותו (את ח. ואת 1.90 המטרים שלו) זה לא יגמר בטוב. אך נראה כי הגור לא כל כך מתחשב וממשיך לצמוח. צמיחתו מלווה בנהמות: "יש מה לאכול???" לאחר שהמזון נשאב ולא נודע כי בא אל קירבו. הוא ממשיך לנהום: "יש מה לאכול???" וכך חוזר חלילה. 24 שעות ביממה. (ככה זה אצל גורי דינוזאור).

כשהגור וחבריו גורי הדינוזאורים צועדים לעבר חדרו. קורה נס. באופן פלאי הבית הופך להיות קטן וצפוף. גורי הדינוזאורים ממלאים אותו, ונאלצים למרפק זה את זה על מנת לזוז לחדר. גם תנועה זו מלווה בנהמות (לא מצליחה לפענח ולרדת לפשרן). וראה זה פלא... בלכתם של הגורים הופך הבית שוב למרווח.

לגבי העדפותיו המוסיקליות...קשה לי לאמוד את מידת הנזק לדרי הבית. זה יהיה מן הסתם נזק שימדד רק בעוד שנים רבות. אך דבר אחד אוכל לומר - המוסיקה הינה בליל של בסיס ואונצות. (אתם יודעים הקולות האלו ששומעים מתוך המכוניות של הערסים כשהם נוסעים בחדווה בעיר).

לאחר שמצאתי את עצמי סובלת קשות ממראה המחילה (חדר) של דינו. העברתי אותו לחדר שבסוף המסדרון. שכנעתי את עצמי שכך אוכל להתעלם מן הבלאגן. ולחיות איתו (עם הדינו) בשלום.

בכל שבוע שעוזרת הבית מגיעה. אני מוצאת את עצמי מנסה להרגיע אותה ולפייס אותה, כאשר היא עומדת מופתעת מול היצירתיות שבבלאגן. אני נשבעת כל פעם מחדש שלא אנקה, ולא אסדר. וכן, נשברת באופן אלגנטי ולא חינוכי.

התיסרוקת של דינו. אכן דומה לקוצים המפארים את גבם של הדינוזאורים המיתולוגיים. לפני כל יציאה הוא שוקד על בנייתה ועיצובה. ויוצא קוצני להפליא.

קולו של דינו הצעיר גם עובר שינויים. כלומר, מתעבה והופך להיות חזק. "למה אתה צועק? אני שואלת אותו, רגישה עד מאד לדציבלים של קולו. "אני צועק צועק צועק" הוא עונה לי בלחישה רמה. כה רמה הלחישה שהבית רועד. (עכשיו תארו לעצמכם מה קורה כשח. ודינו צופים בבית במשחק של הפועל???)

ברור שדינו, מוכשר קריאטיבי עד מאד, שנון, וחכם כפי שרק גורים בני 16 יכולים להיות. אבל אני בכל זאת אסתפק בשמחה בגילי המופלג. ואהנה ממנו.

ואמא שלי הייתה אומרת: "את חושבת שאתם הייתם יותר טובים???"

[>> לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה <<](#)

[חזרה לבלוג - חיה בסרטן \(1\)](#) | [הוספת תגובה](#)